

2) BIBLICKÉ DĚJINY

1) ABRAHAM

Po opadnutí vod na Araratu, rozdělil Noe celou zemi mezi své syny. Společnost, která povstala ze spravedlivého Noema, by měla být také spravedlivá, bohobojná a mírumilovná, avšak už na Araratu se jeden z jeho synů, Chám (jemu připadla vláda nad Egyptem), dopustil hříchu proti svému otci Noemovi tím, že se posmíval jeho nahotě, když jej přistihl spícího ve stanu. Bůh nad ním vyřkl kletbu, která dolehla na jeho syna Kenaána. Možná i proto se pak později jak Egypt, tak kenaánské země, dopouštěly toho, co je zlé v Hospodinových očích a chodily za jinými bohy a pěstovaly čarodějství. Možná i proto Kenaán přišel o své dědictví a jeho země byla Bohem přisouzena Abrahamovi, praotci víry. (O tuto zem se přou národy do dneška.) Kainovo símě se přeci jen dostalo do archy v osobě Cháma, který se provinil proti svému otci. „Desatero“, (které ještě nebylo dáno), také zaslibuje v 5. přikázání požehnanou budoucnost každému, kdo ctí své rodiče.

Nová společnost byla přeci jen spravedlivější než ta předpotopní a lidé podvědomě cítili, že by měli zůstat sjednoceni. Řešili to vlastními prostředky, stavbou věže.

„Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“

(1. Mojžíšova 11,4)

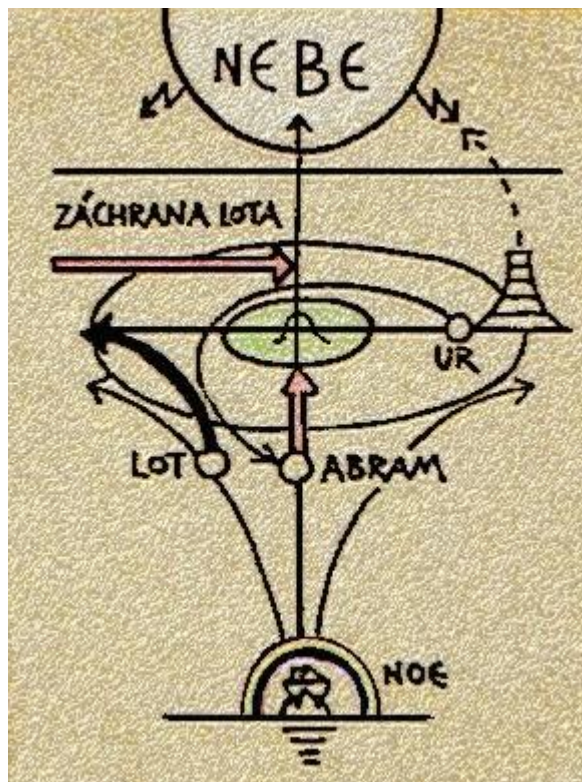
Lidé nechtěli být ROZPTÝLENI. Myslím, že ta intuice byla správná, dokonce hledali nějaké JMÉNO, pod kterým by mohli být SHROMÁŽDĚNI. Bůh zmařil toto dílo z úplně jiných důvodů. Většinou se káže o velké zkaženosti, svévoli a pýše, myslím, že to tak vůbec nemuselo být, vždyť ještě nebylo ani Písmo, ani Zákon, kterým by se lidé mohli řídit, nevěděli nic o příchodu mesiáše. Smlouva na Araratu sice nezbavovala lidstvo hříchu, ale celá společnost byla velmi požehnaná a Bůh jen zabránil

tomu, aby lidé dosáhli svého bez něho. Bůh na to reagoval takto:

„Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A to je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města.

(1. Mojžíšova 11, 6-8)

Zas nic moc tak hrozného se tedy nestalo, ani jeden mrtvý. Docela sametový konec jedné totality, na kterou si lidé začali zadělávat. Bábelská věž je

symbolem všech ideologií usilujících o sjednocení lidstva vlastními, lidskými silami. Byla to různá impéria v historii, také nedávný fašismus a komunismus, ale i aktuální Islám, nebo EU. Ne, že by Bůh nechtěl vidět politicky a hospodářsky sjednocenou Evropu, ale jeho záměr s Evropou a s celým lidstvem je zajisté jiný a proto EU nemůže mít bez Krista dlouhou životnost. Ke zmatení jazyků dnes jistě nedojde, překladatelské týmy a technika v Bruselu jistě pracují znamenitě, ale něco jako „Bábelské“ zmatení pojmu se již dostavuje, lidé nejsou sto si porozumět, dokumenty jsou složité a nepřehledné. Bábel rovná se ZMATEK. Proč Bůh neposlal spasitele Ježíše Krista doprostřed stavby věže, když všichni hledali JMÉNO, aby nebyli rozptýleni? Vůbec by ho nepoznali, poslali by ho pryč a neposlouchali by ho. Nebylo žádné Písmo ani proroci, kteří by o něm svědčili, ještě nebyl dán Zákon, který by Ježíš naplnil, ještě nebyl zástup svědků v ponebesí. Vrcholek rozestavěné věže nebyl tím doskočištěm, které Bůh připravoval pro svého Syna. Bůh si nepřeje, abychom se jakkoliv snažili dostat se k němu do nebe, (bez vnitřní proměny to totiž stejně není možné), Bůh si přeje, abychom **vírou** strhli nebe do sebe a na základě toho se tam pak dostali. Proto Bůh povolal Abrama (později Abraham), muže **víry**.

Abram je v Bibli prvním člověkem, u kterého sledujeme podrobněji jeho cesty a máme možnost sledovat také jeho vnitřní život, jeho osobní zápasy víry. Abram vyšel z kaldejského města Ur, aby vstoupil do země, kterou pro něho Bůh připravil.

I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“
(1. Mojžíšova 12, 1-3)

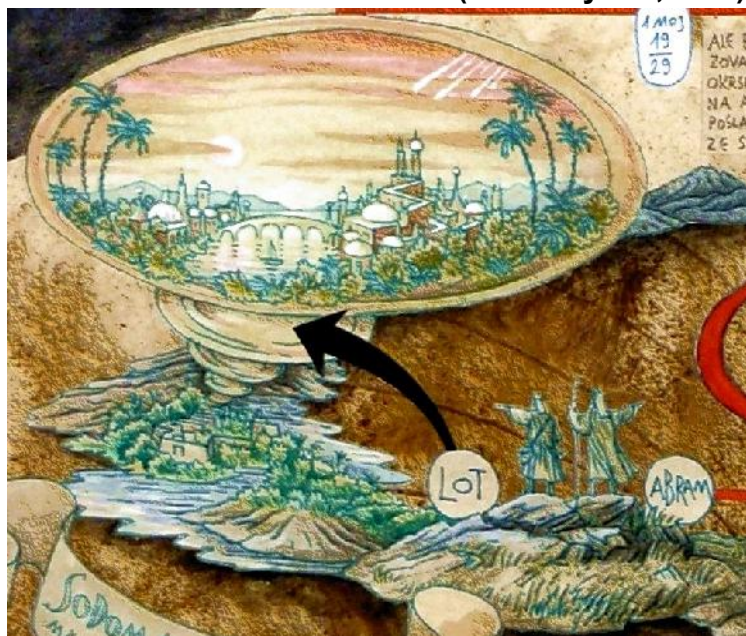
Prostřednictvím Abrahama nás Bible učí vírou důvěřovat Bohu, že splní, co zaslíbil a Bůh také Abrahama provázel rozličnými zkouškami víry a trpělivosti. Pokud přijmeme to, co řekl Ježíš za své, máme spolu s Abrahamem tuto víru a týká se i nás jeho zaslíbení. Nový zákon to potvrzuje slovy:

Pohledte na Abrahama, uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost. A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.

(Galatským 3,6 a 9)

Obsahově je tato mapa výtvarně koncipována jako vztah tří měst. Bábelu, Sodomy a Nebeského Jeruzaléma. Sodoma stála v úrodné krajině na pohled lákavé k přebývání. Bible ji přirovnává k rajske zahradě.

Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodina, jako země egyptská. Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili. Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se

usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy. Sodomští muži však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní.

(1. Mojžíšova 13, 10-12)

Sodoma je jakýmsi protipólem hříchu města Bábel, hřešila jiným způsobem, než tam. Jestliže Bábel usiloval vertikálně o dosažení nebe, Sodoma se horizontálně zabydlela na zemi a vytvořila tak archetyp konzumní společnosti, plné požitkářství,

neřesti, smilstva, svévole, násilí, bezbožnosti a bezzákonosti. Se Sodomou to pak dopadlo o poznání jinak, než s Bábelem, kromě Lota nenalezl Hospodin jediného, kdo by hledal spravedlnost. Město bylo zničeno ohněm z nebe, jenom spravedlivý Lot byl zachráněn. Babel a Sodoma se staly předobrazem pro dva extrémy, z nichž ani jeden neodpovídá Boží vůli. Celé dějiny lidstva jsou vlastně neustálým svárem těchto dvou měst.

Abraham se zřekl jak života v kaldejském Uru (městě s kulturou po rozptýleném Bábelu), tak života v lákavé Sodomě a raději bydlel ve stanech v stepi, neboť vyhlížel jiné město, Nebeský Jeruzalém, město velkého krále, které není uděláno lidskýma rukama.

Abraham věřil a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlel ve stanech a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. (Židům 11, 9-10)

V této situaci se také poprvé v Písmu objevuje král a kněz Melchisedech (jemu byla věnována samostatná kapitola), předobraz Ježíše Krista. Abraham se s ním setkává na hoře Sijón, kde mu odevzdal desátý díl z kořisti po vítězné bitvě nad králi Kenaánu a Melchisedech mu požehnal.